

Koolmees

Steeds meer word ik gegrepen door de nabije natuur van mijn achtertuin. Je maakt er het ene wonder na het andere mee. Vorige week nog zagen we op klaarlichte dag de egel over het gazon hobbelen, op weg naar een lekker hapje. Egels zijn zoetekauwen, ze likken graag de jam- en pastapotjes leeg, die buiten op de glasbak staan te wachten.

(Ik moet denken aan de roemruchte 'McFlurry-egels' waar de Dierenbescherming in 2007 actie voor voerde. McDonalds doet McFlurry-ijs in bekers, die na gebruik veelal op straat belanden – niet helemaal leeg. Op de restjes komen egels af, die letterlijk het onderste uit de kan willen. Destijds kostte dit veel van deze stekelige vrienden het leven, doordat ze in hun zoetzucht vast kwamen te zitten in de beker en stikten. Oorzaak was de taps toelopende deksel, waar je wel in, maar niet uit kon als je rug vol stekels zat. Naar aanleiding van de protesten van de Dierenbescherming ging McDonalds Europabreed over op egelvriendelijke deksels. Een wonder!)

Vanochtend zat ik – roerloos, dat wel – op onze stretcher te lezen. Plots hoorde ik gefladder vlak boven me. Ik keek door mijn oogharen omhoog en zag een koolmeesje, normaliter een strak gespannen vogeltje dat er bij het minste of geringste als de bliksem vandoor gaat. Zo niet deze rakker. In ons appelboompje sprong hij van tak naar tak, steeds lager, en waagde toen de sprong naar de neus van mijn schoen. Van daaraf keek hij me zo'n beetje aan, maar bleef rustig zitten. Over wonderen gesproken.

Ik verstarde, terwijl ik binnen mijn zoon hoorde roepen: 'Kijk! Hij zit op z'n schoen!' Waarop mijn vrouw er snel aan kwam lopen. Dat was nèt teveel voor de koolmees. Maar *ik* heb het meegemaakt, in de sporen van Sint Franciscus. Een koolmees op mijn voet. De komende maanden ben ik veel in mijn tuin te vinden.